

Νέα τάξη και «γεωκουλτούρα» στη Θεσσαλονίκη σήμερα

Αγγελική Κωνσταντακοπούλου ¹

Στη συγκυρία διεθνών γεωπολιτικών αλλαγών η Ελλάδα της καπιταλιστικής κρίσης μοιάζει να μετεωρίζεται σε πολλαπλά πεδία, εσωτερικά, ευρωπαϊκά και διεθνή. Στο σύντομο αυτό σημείωμα θα εστιάσουμε σε δύο από τις εκφάνσεις σημερινών διακυβευμάτων της Θεσσαλονίκης, την πολιτιστική και τη θρησκευτική, που συχνά συμφύρονται. Όπως είναι γνωστό, σε αντίθεση με την αρχαιοελληνική θρησκεία-λατρεία, η χριστιανική θρησκεία-πίστη επηρεάζει καταλυτικά πολλαπλά πεδία της ανθρώπινης υλικής/ πνευματικής πρακτικής ήδη από το μεσαίωνα, οπότε η εκκλησία αποτελούσε ένα από τα δύο κέντρα εξουσίας. Από την περίοδο του Διαφωτισμού, η έννοια του πολιτισμού μεσουράνησε, ενώ στα εθνικά κράτη του 19ου αιώνα οριοθετήθηκε και συμπληρώθηκε με την έννοια της «κουλτούρας». Ταυτόχρονα η θρησκεία περιορίστηκε στην ιδιωτική σφαίρα και η εκκλησία εντάχθηκε στους θεσμούς του εθνικού/κοσμικού κράτους. Έκτοτε οι έννοιες, πολιτισμός και θρησκεία, αλληλοσυμπληρούμενες ή διακρινόμενες, αναβαθμίζονται για να προσδιορίσουν ποικίλους τομείς της ιδιωτικής και δημόσιας σφαίρας.

Από τη δεκαετία του '70 παρατηρείται αρχικά στις ΗΠΑ η αναβάθμιση της έννοιας του πολιτισμού, τόσο ως συστατικού της πολιτικής ιδεολογίας όσο και ως αντικειμένου των ανθρωπιστικών σπουδών, ενώ το ίδιο παρατηρείται και στη μεταψυχροπολεμική Ενωμένη Ευρώπη. Μαζί μάλιστα με τη θεσμοθέτηση του αυτοπροσδιορισμού, θα επιστρατευτεί για να προσδιορίσει ως πολιτιστικό το χαρακτήρα των κοινωνικών διακρίσεων κι εκείνων των ετερόγλωσσων και ετερόθρησκων εθνοτικών ομάδων. Στο εξής, τα νέα γεωπολιτικά διακυβεύματα και οι συνακόλουθες ένοπλες

συρράξεις/επεμβάσεις αναπαρίστανται και προβάλλονται ως πολιτισμικές/ θρησκευτικές συγκρούσεις, με βάση τη θεωρία της «σύγκρουσης των πολιτισμών» του Σ. Π. Χάντινκτον στο ομότιτλο και «προφητικό», όπως χαρακτηρίστηκε, βιβλίο του. Εντούτοις, οι παραπάνω εξελίξεις πείθουν ότι η εν λόγω θεωρία, στη δοσμένη συγκυρία, συμβάλλει μάλλον στην αναστήλωση των οριενταλιστικών/ οικουμενιστικών θεωρητικών στηριγμάτων, που αποδομήθηκαν από τα αντι-αποικιοκρατικά κινήματα και την εξέγερση του 1968, και φαντάζει ως αυτο-εκπληρούμενη προφητεία και εργαλείο νομιμοποίησης των ανισοτήτων και της βίας (νεόπτωχοι, πρόσφυγες) και τελικά συσκότισης των σύστοιχων γεωπολιτικών διακυβευμάτων.

Έτσι, τίθεται το ερώτημα πώς μπορούμε να κατανοήσουμε τα πολλαπλά μέτωπα και τις ιδεολογικές αντανακλάσεις τους στο πεδίο της ιδεολογίας –τη «γεωκουλτούρα, την ‘πίσω όψη της γεωπολιτικής’» σύμφωνα με τον αναλυτή «της μεγάλης εικόνας του κοσμοσυστήματος» Immanuel Wallerstein–, όταν ο εθνικισμός και ο ρατσισμός αντιμετωπίζονται είτε με οικουμενιστικές ουσιοκρατικές αντιλήψεις ή με «πολιτισμικά αξιώματα», χωρίς κριτικό αντίλογο; Επίσης, πώς μεταλλάσσονται στο χρόνο οι συμβολικές αποτυπώσεις των γεωπολιτικών διακυβευμάτων στην Ελλάδα και στη Μακεδονία και ειδικότερα πώς αναπροσδιορίζεται σήμερα η κυρίαρχη εικόνα της Θεσσαλονίκης, ιστορικό επακόλουθο των ριζωμένων στους κρατικούς μηχανισμούς σχέσεων εξουσίας με βάση το δίπολο εθνικός/μεθοριακός-αντεθνικός; Κατά πρώτο λόγο, οι συμβολικές εικόνες της, όπως ανιχνεύονται τουλάχιστον από τη δεκαετία του '50, ενώ προσφέρονται ως καθρέφτης ή, καλύτερα, καλειδοσκόπιο για να ανιχνευτούν οι εύθραυστες κοινωνικές ισορροπίες, συνηθέστερα περιγράφονται με μεταφυσικούς και αισθητικούς παρά ιστορικούς όρους, προκαλώντας τουλάχιστον σύγχυση. Έτσι, αρχίζοντας από την ιδεολογική αναπαράσταση-εξιδανίκευση της «ερωτικής» Θεσσαλονίκης, ιδέα υστεροβυζαντινής ησυχαστικής προέλευσης, μεταπλασμένη κυρίως από τους Νίκο Πεντζίκη και Γιώργο Ιωάννου, φτάσαμε στις μεταφορικές διατυπώσεις «πόλη των φαντασμάτων» και «σκοτεινός Βαρδάρης», για να αναπαρασταθεί η εθνικιστική/ρατσιστική πλευρά της. Αποδεικνύεται έτσι ιστορικά πως οι

κυρίαρχες πολιτικές, εργαλειοποιώντας τη θρησκεία και τον πολιτισμό και ακυρώνοντας, στο ερευνητικό πεδίο, την ιστορικότητα ως βασική διάσταση των κοινωνικών φαινομένων, μεταμφιέζουν επί το λογοτεχνικότερον το πιο καίριο διακύβευμα –το μετασχηματισμό του εθνικού κράτους, δηλαδή τον πυρήνα «ενός λεπτοφυούς πλέγματος προνομίων και εκμετάλλευσης» μέσα από τον οποίο αναδύονται αντίπαλες διαφορετικότητες («συγκρουσιακές ιδιαιτεροκρατίες», σύμφωνα με τον Im. Wallerstein).

Η πολυδιάστατη «γεωκουλτούρα», που διαπερνά διάφορες σφαίρες της ζωής της Θεσσαλονίκης, δεν μπορεί βέβαια να αναλυθεί εδώ εξαντλητικά. Στην αρχόμενη δεκαετία του '90 ανιχνεύσαμε ένα διακριτό λόγο για τη συν-πρωτεύουσα ως βαλκανική μητρόπολη, με φυγόκεντρες τάσεις, του τύπου της νεοφανούς τότε ιταλικής Λέγκας του βορρά και ρήξη με το «αθηναιοκεντρικό κράτος». Τα μακεδονικά συλλαλητήρια και ο εμφύλιος στη Γιουγκοσλαβία συνέπεσαν με τη διεθνή όξυνση και την πολιτική των επεμβάσεων (βομβαρδισμός Σερβίας και Μαυροβούνιου 24-3 έως 10-6-1999). Το γεωπολιτικό κλίμα γίνεται ευρύτερα απειλητικό με τη διάλυση κρατών της Μέσης Ανατολής, το ξερίζωμα χιλιάδων πολιτών τους και το πέρασμά τους στην Ευρώπη, καταγιγιστικές δηλαδή εξελίξεις οι οποίες, μαζί με τις νέες ενεργειακές κ.ά. πολιτικές, μεταβάλλουν ριζικά τη γεωπολιτική θέση ειδικότερα της Θεσσαλονίκης. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, τα «εθνικά ζητήματα» γίνονται κατανοητά ως αντανάκλαση των διεθνών ισορροπιών και διακυβευμάτων, ενώ οι (εθνικοί) εχθροί ορίζονται με όρους πολιτισμού και θρησκείας. Θα επισημάνουμε δύο από τα πιο καίρια ζητήματα, που μετά το 2010 επιβάλλουν ιδεολογικές ανακατατάξεις στις εθνικές και τοπικές αρχές (πανεπιστήμιο, δήμος, εκκλησία) και τους επιχειρηματικούς κύκλους. Κατά πρώτο λόγο το χρονίζον «Μακεδονικό»: Η ονοματοδότηση της πΓΔΜ, επανήλθε στο προσκήνιο ως επείγον, ώστε να προχωρήσει η ενσωμάτωση των «Δυτικών Βαλκανίων» στο πλαίσιο της ανασύνταξης ΕΕ και ΝΑΤΟ, προοπτική που ανησυχεί ευρύτερα παλαιούς και νέους κολοσσούς του «κοσμοσυστήματος». Κατά δεύτερο λόγο η αυξανόμενη παρουσία του Ισλάμ στην πόλη συμβάλλει στην περαιτέρω μετατόπιση των μετώπων, λόγω των

προσφύγων και των μεταρρυθμίσεων στην άλλοτε ενιαία «μουςουλμανική μειονότητα» –μεταλλαγμένη από τις αρχές του '90 σε τρεις εθνοτικές ομάδες.

Αν και η εκκλησιαστική ιεραρχία με προεξάρχοντα το μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, η δημοτική παράταξη «Μένουμε Ευρώπη», η Πανελλήνια Ομοσπονδία Πολιτιστικών Συλλόγων Μακεδόνων (2014) το «Μακεδονικό κόμμα» (2016) κ.ά. εμμένουν στις εθνικιστικές ή και ρατσιστικές τους θέσεις περί «Μακεδονικού», γίνεται φανερό ότι η σύμπνοια των νεομακεδονομάχων έχει διαρραγεί. Στην αναδιάταξη των μετώπων συνέβαλαν οι μεταψυχροπολεμικές ευρωπαϊκές πολιτικές για την εμπέδωση ομογενοποιητικών πολιτικών, όπως η αυξανόμενη σπουδαιότητα του ατομικού/ιδιωτικού έναντι του δημοσίου και η χαλάρωση των κρατικών συνόρων (τριοθνοί ζώνες, επιλεκτική προστασία γλωσσικών/θρησκευτικών δικαιωμάτων, δράση ΜΚΟ, προτεραιότητα πολιτιστικών/ θρησκευτικών όρων για την κατασκευή εθνοτικών ταυτοτήτων/ετεροτήτων): Για παράδειγμα, κύκλοι της αξιωματικής αντιπολίτευσης, που είχαν πρωτοστατήσει στα συλλαλητήρια της δεκαετίας του '90, σήμερα ανακαλύπτουν μεγαλοϊδεατικά επιχειρηματικά οφέλη και τοποθετούνται υπέρ της λύσης του. Χαρακτηριστική είναι, π.χ., η αυτοκριτική αποστροφή του Μιχάλη Πεγκλή, συμβούλου του πρώην πρωθυπουργού Α. Σαμαρά και του προέδρου της Ν.Δ. Κ. Μητσοτάκη: «όχι για πρώτη φορά στη διπλωματική μας ιστορία, σήμερα διεκδικούμε αυτό που τότε απορρίπταμε». Ταυτόχρονα ο σύμβουλος ανακαλύπτει ότι οι «'Ανωμακεδόνες' είναι αδέρφια μας» και φαντασιώνεται μια νέα Μεγάλη ιδέα: «[...] ο γεωγραφικός προσδιορισμός στην ονομασία των Σκοπίων είναι η καλύτερη λύση, καθώς διευκολύνει την πρόσδεση της 'Άνω Μακεδονίας' στη 'μαμά Μακεδονία'. [...] Το συμπαθές κρατίδιο θα γίνει μέσα σε λίγα χρόνια ζωτική ενδοχώρα για τη Βόρειο Ελλάδα, ενώ η ένταξη στην Ε.Ε., μαζί βέβαια και με εγχώριες πολιτικές 'εξελληνισμού' θα τους φέρει κοντά μας από όλες τις απόψεις.». Τέλος, απευθύνει έκκληση προς την Εκκλησία: «Σε μια τέτοια στόχευση θα έπρεπε να συμμετέχει ενεργά και η Εκκλησία της Ελλάδος [...], αντί να επιτείνει με τη στάση της την εθνική μας μισαλλοδοξία.» (Η Καθημερινή 21-1-2018). Όχι λιγότερο αξιοσημείωτη, για τη μεταστροφή του

κλίματος και τη σύσφιξη σχέσεων σε εθνοτική βάση, είναι η φιλοξενία εκ μέρους της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών «100 φοιτητών και καθηγητών του Πανεπιστημίου Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος των Σκοπίων» (7 έως 9-3-2016). Στην ανακοίνωση του Δ.Σ. διαβάζουμε: «Το έναυσμα της πρωτοβουλίας έδωσε ο υπουργός Εξωτερικών της γειτονικής χώρας Νικόλα Πόποσκι όταν δήλωσε πρόσφατα ότι 'οι δύο λαοί έχουμε πολλά κοινά σημεία, είμαστε ξαδέρφια.' Καιρός, λοιπόν, να γνωρισθούμε.[...] Έχει αποκλεισθεί κάθε ανάμιξη των κυβερνήσεων και αναφορά στο Μακεδονικό. Την φιλοξενία χρηματοδοτούν αποκλειστικά θεσσαλονικείς ευγενείς χορηγοί. Την ενισχύουν εθελοντές αρχαιολόγοι, ξεναγοί και Εταίροι. Συντονιστής: ο Ν. Ι. Μέρτζος.[...] ο Πρύτανης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Περικλής Μήτκας θα υποδεχθεί τους φιλοξενημένους.[...] Στο προαύλιό της [ΕΜΣ] θα τους καλωσορίσουν η παραδοσιακή κομπανία του Δημήτρη Παράσχου με κλαρίνα και χάλκινα καθώς επίσης σε δύο σειρές οι Αρμάνες Βλάχες και οι ντόπιοι Μακεδόνες με εντυπωσιακές φορεσιές.». Τέλος, θετική στάση παίρνουν τώρα και ορισμένοι μακεδόνες επαγγελματίες του παρελθόντος, τασσόμενοι υπέρ της Συμφωνίας των Πρεσπών με βάση ιστορικά δεδομένα που ήθελαν να αγνοούν στη δεκαετία του '90, όπως τη χρήση από τον Παύλο Μελά των όρων «Μακεδόνες» για τους σλάβους Οθωμανούς υπηκόους της Μακεδονίας και «Μακεδονική» για τη γλώσσα τους!

Παράλληλα με την παραδοσιακή εθνικιστική μισαλλοδοξία των νεομακεδονομάχων ιεραρχών που εκφράζεται μέσα από πύρινα κηρύγματα, καταγράφεται και μια ακροδεξιά νεοναζιστική εξαλλοσύνη, επίσης σε εθνοτική βάση, αν κρίνουμε από τις αντιρρήσεις των ποντιακών σωματείων στη συμφωνία των Πρεσπών και τη φολκλορική ένδυση μελών τους στο συλλαλητήριο του Ιανουαρίου στη Θεσσαλονίκη: Για τις συντηρητικές, ακροδεξιές δυνάμεις και τμήμα της ομογένειας, μαζί με τους «Σκοπιανούς» που διεκδικούν το «όνομα» και την αρχαία ιστορία της Μακεδονίας, και οι έλληνες μουσουλμάνοι πολίτες και οι ομόθρησκοί τους πρόσφυγες έχουν μετατραπεί σε εχθρούς ή αποδιοπομπαίους τράγους. Το στερεότυπο της ορθόδοξης Ελλάδας, που δέχτηκε σοβαρό πλήγμα, εκφράστηκε με βία –ενάντια σε πρόσφυγες και στον δήμαρχο Γιάννη Μπουτάρη. Από την άλλη

μεριά, η δημοτική αρχή κάλυψε κενά της κυρίαρχης μνήμης, όπως των εβραίων της πόλης, τάχθηκε υπέρ της λύσης του «Μακεδονικού» και αποδοκίμασε τα συλλαλητήρια. Αξιοσημείωτο είναι επίσης ότι νοιάστηκε να καλύψει την απουσία τεμένους για να προσεύχονται οι μουσουλμάνοι πιστοί, αλλά η λύση που εφάρμοσε, μάλλον παρορμητικά για να ικανοποιήσει ετερόκλητα αιτήματα ή τουριστικό/εμπορικό όφελος, έδωσε λαβή στους ακροδεξιούς κύκλους να συγκροτήσουν αντι-ισλαμικό/ ορθόδοξο χριστιανικό μέτωπο, αναβαθμίζοντας την ισχύ της εκκλησίας. Μετατρέποντας δηλαδή το Χαμιντιγέ ή Γενί τζαμί, από εκθεσιακό, σε χώρο προσευχής των μουσουλμάνων τις μέρες του Ραμαζανίου, αφήφισε βασικές θρησκευτικές αρχές και πολιτικές παγίδες που εγκυμονούσε η παραχώρηση: π.χ. δεν όρισε σε ποιους ακριβώς κύκλους-ποίμνια της μειονότητας το διέθεσε κι ούτε έλαβε υπόψη ότι οι προσκαλούμενοι να προσευχηθούν νοούν το χώρο ως αποκλειστικά θρησκευτικό. Μάλιστα, μέσα στην κούρσα της τουριστικής ανάπτυξης, η προσευχή σε τζαμί που επαναλειτουργεί μετά από 90 χρόνια, προβλήθηκε ως δελεαστικό event –απόδειξη η εκμετάλλευσή του από τα τουρκικά ΜΜΕ. Τελικά, όχι παράδοξα, μετά τον κουρνιαχτό που σηκώθηκε, ο δήμαρχος, ακροβατώντας σταθερά μεταξύ αντιεθνικισμού και κοσμοπολιτισμού κρατώντας συγχρόνως υψηλό το πατριωτικό φρόνημα, σύμφωνα με τον ίδιο, αναγκάστηκε να δηλώσει ότι το τζαμί και το Αλατζά Ιμαρέτ θα ξαναγίνουν εκθεσιακοί χώροι.

Ένα δεύτερο συγκρουσιακό «Μακεδονικό» ζήτημα αναδείχτηκε με την αύξηση των μουσουλμάνων προσφύγων και τις μεταρρυθμίσεις στη μειονότητα, μετά το κλείσιμο της τριετούς φοίτησης Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης το 2014 (υπουργός παιδείας Ά. Διαμαντοπούλου). Η οργάνωση μιας εκπαιδευτικής μονάδας για «ιεροδιδασκάλους» και για «μια δεξαμενή καταρτισμένων επιστημόνων που θα στελεχώσουν διάφορους οργανισμούς και φορείς» δίχασε πρώτα τη θεολογική Σχολή του ΑΠΘ, καθώς το τμήμα θεολογίας ανέλαβε να ιδρύσει πανεπιστημιακή τετραετούς φοίτησης «Εισαγωγική Κατεύθυνση Μουσουλμανικών Σπουδών» με «την υποστήριξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου». Παρά τα όσα εξέθεσαν οι εμπνευστές, μέλη του τμήματος, θεσμοθετώντας «Μουσουλμανικές σπουδές», με τον τουλάχιστον αδόκιμο όρο

«Εισαγωγική Κατεύθυνση», δεν έπεισαν ως προς τον μη ομολογιακό χαρακτήρα του προγράμματος σπουδών, ενώ άφησαν να φανεί ο εμβαλωματικός χαρακτήρας του, δίνοντας πτυχίο που δεν εξασφαλίζει επαγγελματικά δικαιώματα παρά μόνο στους «μουσουλμάνους το θρήσκευμα» απόφοιτους. Το παραπάνω εγχείρημα, απ' όσο γνωρίζω, δεν υπέστη επιστημονική κριτική κι ούτε εξετάστηκε το ενδεχόμενο και οι δύο ομάδες να εισαχθούν στα συναφή τμήματα της χώρας. Τελικά, η εν λόγω επιλογή στην ουσία παρατείνει το οθωμανικό μοντέλο εκπαίδευσης των ελλήνων μουσουλμάνων, μολονότι η «μουσουλμανική μειονότητα» έχει ανασυγκροτηθεί σε τρεις εθνοτικές ομάδες, υποτίθεται με κοσμικά κριτήρια. Έτσι, η λειτουργία της «Εισαγωγικής Κατεύθυνσης» από το Σεπτέμβρη 2016 τυπικά αποτελεί αναβάθμιση ως προς τα χρόνια φοίτησης και την πιστοποίηση επαγγελματικών προσόντων (για τους «μουσουλμάνους το θρήσκευμα»), ενώ απουσιάζει η έμπρακτη εγγύηση του κοσμικού/επιστημονικού χαρακτήρα του προγράμματος σπουδών.

Τελικά, η διαχρονική εμμονή του ελληνικού κράτους να διατηρεί την αναχρονιστική εκπαίδευση και το επάγγελμα του «ιεροδιδασκάλου», όπως και τον ομολογιακό χαρακτήρα των θρησκευτικών, δείχνει ότι δομικά η συγκρότησή του, σε σχέση με την παραδοσιακή ισχύ και την αυξανόμενη παρεμβατικότητα της εκκλησίας (μη ανεκτική σε ετερό-θρησκους/-δοξους, άθεους κ.ά., ισλαμοφοβία), το καθιστά αδύναμο να επιβάλει την κοσμικότητα και την ανεξιθρησκία, δομικά χαρακτηριστικά των εθνικών κρατών. Παρόμοια εξηγούνται –δηλαδή διά τον φόβον της κρατικοδίαιτης και πανίσχυρης οικονομικά και ιδεολογικά εκκλησίας– η εκ μέρους της δημοτικής αρχής παρορμητική/καιροσκοπική αντιμετώπιση, να παραχωρήσει χώρο προσευχής των μουσουλμάνων για τις μέρες του Ραμαζανίου, αλλά και ο παρατεινόμενος δισταγμός των κυβερνώντων να οικοδομηθεί τζαμί στην Αθήνα. Ακόμα και στο χριστιανικό Βυζάντιο, από τον 8ο αιώνα μουσουλμάνοι έμποροι κ.ά. προσεύχονταν σε τζαμί στην Κωνσταντινούπολη!

Οι παραπάνω συγκρουσιακές περιπτώσεις «Μακεδονικών», αντανakλάσεις των ευρύτερων γεωπολιτικών διακυβευμάτων, μπορούν να δώσουν μια αντιπροσωπευτική εικόνα της

«γεωκουλτούρας» της Θεσσαλονίκης, μόνο αν συνεξεταστούν με τις τάσεις συσπείρωσης που επίσης ανιχνεύονται. Θα περιοριστώ να αναλύσω σύντομα μία από αυτές: Το προσφιλές στη Θεσσαλονικιώτικη μεταπολεμική ιστοριογραφία ζήτημα των ντόπιων αδελφών Κύριλλου (κατά κόσμον Κωνσταντίνος πριν πεθάνει, εκάρη μοναχός και τάφηκε στη Ρώμη, περ. 826-869) και Μεθόδιου (κατά κόσμον Μιχαήλ βυζαντινός αξιωματούχος και στη συνέχεια μοναχός και ιεράρχης, περ. 815-885). Η αποστολή των δύο βυζαντινών διανοουμένων στη Μοραβία το 863, με απόφαση του αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ΄, συναινούντος του πατριάρχη Φωτίου, οδήγησε στην καθιέρωση του γλαγολιτικού αλφάβητου για τον εγγραμματισμό της παλαιοσλαβικής γλώσσας, στη μετάφραση των ιερών κ.ά. κειμένων και τέλος στην τέλεση της λειτουργίας στην κοινή τότε γλώσσα των σλάβων. Ο νεοτερισμός αυτός τούς επέτρεψε την είσοδό τους στη λεγόμενη «Βυζαντινή κοινοπολιτεία», γι' αυτό από νωρίς τους λατρεύουν ως αγίους. Η αποστολή τους και η κυριλλομεθοδιανή κληρονομιά αποτέλεσαν από το 19ο αιώνα εμβληματικό ιστορικο-φιλολογικό ζήτημα της ρωσικής ιστοριογραφίας και, μετά το Μεγάλο πόλεμο, των εθνικών ιστοριογραφιών των σλαβικών κρατών που προέκυψαν από τη διάλυση της Αυστροουγγαρίας και της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Παρά την καθυστέρηση δεκαετιών, η ελληνική ιστοριογραφία –κυρίως στη θεολογική Σχολή του ΑΠΘ–, αφού επεξεργάστηκε μια εθνική θεολογική προσέγγιση, συνομίλησε εντέλει με τη διεθνή σλαβολογία στην ψυχροπολεμική περίοδο. Παράλληλα, η μητρόπολη Θεσσαλονίκης αποδεχόμενη την αγιότητα των δύο αδελφών μόλις το 1966, καθιέρωσε την εορτή της μνήμης τους τοπικά στις 11 Μαΐου (μετονομάζοντας το ναό Αγίου Νικολάου Ξηροκρήνης σε Κυρίλλου & Μεθοδίου, 1972). Βαθμιαία, το κενό καλύφθηκε με τη διόγκωση της κυριλλομεθοδιανής βιβλιογραφίας, τη διοργάνωση εορτασμών, διεθνών συνεδρίων, εκθέσεων και με τη θεμελίωση (1971) και οικοδόμηση ναού στη μνήμη τους στη Θεσσαλονίκη (1985). Στη δεκαετία μάλιστα του '90 του οξυνόμενου εθνικισμού καθιερώθηκε από την Εκκλησία της Ελλάδας ο εορτασμός της μνήμης των δύο αδελφών, ο εκκλησιασμός των μαθητών και η ανέγερση περισσότερων ναών στη χώρα.

Σήμερα η κυριλλομεθοδιανή μνήμη αναπτύσσεται ποικιλότροπα και

από ετερόκλητους παράγοντες: Ιεράρχες και ευρύτεροι εκκλησιαστικοί κύκλοι εξακολουθούν να επικαλούνται, σε μισαλλόδοξα κηρύγματα τους, τους κατεξοχήν εκφραστές της μακρόχρονης ελληνο-σλαβικής όσμωσης, Κύριλλο και Μεθόδιο, ενώ άλλοι χρησιμοποιούν τη μνήμη τους για να αναπλάσουν τη Θεσσαλονίκη ως χριστιανικό «αντίβαρο» στον ισλαμικό κίνδυνο και φροντίζουν να φιλοτεχνήσουν το τοπίο της αναλόγως. Παρόμοια, πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες (ντόπιοι και ομογενείς), ενάντια στην παραδοσιακή βουλγαρο-φοβία, παρεμβαίνουν με στόχο να συμπτύξουν ελληνο-σλαβικό ορθόδοξο μέτωπο. Τέλος, στο πλαίσιο της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, της πολιτιστικής διπλωματίας και της εμπορευματοποίησης του τουριστικού προϊόντος (θρησκευτικός τουρισμός), η δημοτική αρχή επιχειρεί πολλαπλές παρεμβάσεις-προσοδοφόρες ατραξιόν, διευρύνοντας αλλά και αλλοιώνοντας την ιστορική μνήμη τους, διατυπώνοντας ιστορικές ανακρίβειες και υποτάσσοντάς την σε αλλότριους σκοπούς. Έτσι, στη θεολογικοποίηση της μνήμης των Κυρίλλου και Μεθοδίου προστέθηκαν νέες ιδεολογικές χρήσεις, που λίγο σχετίζονται με τα αναπάντητα ιστορικά ερωτήματα, ενώ η εντεινόμενη εκλαΐκευση μέσω κηρυγμάτων, εκκλησιασμών κ.τ.ό. ακυρώνει την κατανόηση της πολυδιάστατης κληρονομιάς τους στη Μοραβία και στον ευρύτερο σλαβικό χώρο.

Η Θεσσαλονίκη πράγματι έγινε πιο «εξωστρεφής», προσφέροντας σε νέους οικονομικο-κοινωνικούς παράγοντες και διαχειριστές του παρελθόντος το καταστάλαγμα της πλούσιας εθνικής/εθνικιστικής, θρησκευτικής/ησυχαστικής και δημοκρατικής/επιστημονικής «γεωκουλτούρας» της. Ταυτόχρονα όμως εξετέθη σε περισσότερα επίδικα «Μακεδονικά». Κατά πόσο και προς ποια κατεύθυνση αυτή θα εξελιχθεί, θα εξαρτηθεί από τη συνειδητοποίηση της σύνθετης συγκυρίας και τους κοινωνικο-πολιτικούς αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη, με επίκεντρο την ίδια και ευρύτερα.